

az ételt — inkább, mint hogy hazamenjen a részeg férjéhez, és tőle kérjen — eleinte gyanakodva nézett rá, de később már megszokta, hogy ott van.

Az élete egyhangúan telt, de nem panaszkodott, számára pár apró dolog — az ingyenkonyha, a közfürdő — már a biztonságot jelentette, elviselhetővé tette az életet, hogy legalább kiszámíthatóan telnek a napjai, a rokkantnyugdíjasként, fűtetlen lakásban eltelt, zaklatott évek után. Szórakozásként pedig ott voltak az emberek, az unatkozó tinédzser, a szépasszony, az elfoglalt fiatalember, aki nyakendőben és öltönyben rohan fontos céljai után, és az öregasszony, aki mindig odadob neki pár forintot — talán mert fél, hogy egyszer ő is erre a sorsra juthat. Még azt is megfigyelte, hogy legtöbbször a szegények adnak, akiknek ő is adott volna, ha lett volna miből...

Egy durva rúgást érzett. Idegen férfiak álltak fölötte és valami olyasmit kiabáltak, hogy „félre apuskám, vége a jó világnak, miénk a placc”... Nem értette, akkorra már csak pár szót bírt felfogni; valami olyat mondtak, hogy hordja el az irháját, másnak kell a hely... Még gondolkodásra sem jutott ideje, máris mennie kellett, s míg automatikusan lépegetett a járókelők kíváncsi pillantásainak keresztútjében, fel nem foghatta, hogy kinek ártott... Nem jutott eszébe semmi, csak megindult a külváros felé...

BÁGER GUSZTÁV

Zsoltár

*Táncra kelt virágok illatában állok,
fölgyulladnak a rétek.
Fűzöld, szalmasárga fénylőn szöknek szárba,
ezerszín tűzben égnek.
Dobbal kísér a szív, a kezdet visszahív
lenni újnak, egésznek.*

*De rámborul az éj, felhőnyi seregély
hozza hírért a végnek.
Tenmagam hiánya csak tükrét imádja.
Ki belátja, remélhet.
Ki jégviharban áll, lesz ha kell tűzmadár,
vagy martaléka télnek.*

*

*Hívás a szeretet, teremtő lehelet,
bölcsődal, hálaének.
Szívből ömlő méz-bor, csillagfény éjféلكor,
föllobbanó szövétnék.
Kiapadhatatlan hó a belső Napban,
legyőzhetetlen Élet.*